

A 2014-es országgyűlési választások elé

„A bűnösök már rátették az újra a kezüket.” (Zsoltár 11,2)

Magyarországot – egy vesztett és céltalan háború után – 1945-től egy idegen és nem keresztény hatalom tartotta megszállva és uralkodott fölötte a szolgálatában álló csatlósokkal. A rendszert orosz kommunista mintára – a teljes terror alkalmazása mellett – tartotta fenn az idegenből idetelepített, orosz szuronyok és fegyverek árnyékában megalakult bolsevik rendszer.

Ez a baloldali rendszer és szellem 1990 óta Magyarországon – a politikai fordulatnak nevezett aktussal – más formában ugyan, mint amilyen formában 1917-től, a vérben és hazugságban fogant kezdetétől, de tovább léteznek! A rendszer potentátorai *akkor*, 1990-ben önként adták át a hatalmat abból a célból, *hogy majd újra hatalomra kerüljenek!* Azóta ez összességében újabb 12, nagyon sok szempontból elvesztegetett évet jelent, amelyben az ateista-poszkommunista uralom *mindez ideig büntetlen, ország-ellenes, romboló tevékenysége* az országon kívüli, minden erejükkel keresztény- és magyarellenes részével karöltve, annak támogatásával következett be!

Ennek a bolsevik rendszernek az akkori fenntartói, illetve örökösei, az újfent hatalomra törő, a nemzetet heródesi módon gyilkoló, baloldálnak és liberálisnak nevezett amorális gyülekezet – a morálisan teljességgel elfogadhatatlan kettős mérce alkalmazásával – teljes büntetlenséggel úszta meg valamennyi elkövetett bűntettét! Ez még akkor is így van, ha az ezekhez tartozó személyeknek nem azonos mértékű az ilyen irányú beállítottsága, vagy az akkori rendszerben egyesek ugyan még nem éltek, de csatlakozásukkal az említett szellemi irányokat elismerik. Akik később ezekkel mégsem értettek egyet, azok egyértelműen el is határolódtak ettől.¹ Ezért, akik emellett kitartanak, azok alantas módon újra szervezkednek – mert szervezkedhetnek – vallás ellen, Isten ellen, emberi lélek ellen, tisztesség ellen és teljes megsemmisítéssel fenyegetnek, amit nyíltan hangoztatnak is! Mérheterlen tragédia lenne, ha a mostani, utóbbi 4 évben elkezdődött folyamat (még ha ennek vannak is hibái) újra megszakadna és megint a teljes rombolás, az anyagi-szellemi heródesi gyilkolás venné át az uralmat!

Ezek a fent említésre került személyek *változatlanul a magyar nemzet árulói, rosszakarói*, bolsevik gyökerekből táplálkozók, a múltat minden tekintetben meghamisítók, *legyenek bármely szervezet vagy párt tagjai*. Ennek megállapításához *a személyeket, az akkori múltjukat*, hovatartozásukat, valamint a *mai tetteiket* kell nézni. Ezek semmit meg nem bántak, jóvá nem tettek és tesznek, ugyanúgy folytatnak mindent! Ennek a ténynek a *deklarálása* és az ellene való határozott *tiltakozás* pedig elsősorban nem politikai kérdés,

¹ Mindszenty bíboros a következőképpen nyilatkozott az 1956-os események kapcsán az akkori kormányokról, amikor megkérdezték tőle, hogy „Melyik kormányt ismeri el Magyarország törvényes kormányának? Nagy Imre kormányát vagy a Kádárét? – Nagy Imre kormányát ismerem el Magyarország kormányának. Kádár Jánost idegen katonai hatalom erőszakolta az országra. Abszolút törvénytelenek tartom és elutasítom.”
Máskor pedig ugyancsak Nagy Imréről Mindszenty bíboros a következőket mondta: „Nagy Imre kommunista, de jó úton van.”

hanem a kereszténység, a tisztesség részéről történő *köteles kiáltás és kiállás az ÉLETÉRT*, amelyhez minden tisztességes magyar állampolgárnak és embernek joga van, illetve ezt megtenni kötelessége!

A totalitárius rendszerekkel szembeni mércék sajnos *messze* nem egyenlők! A kérdés megkerülhetetlen: vajon *más, korábbi idők diktatúrájának* „prominensei” és azok örökösei indulhatnak-e ma magyarországi országgyűlési választásokon? *Teljes joggal* tiltakoznék ellene minden, az erkölcs oldalán álló ember és az ilyen kísérlet *gyökerében* kerülne elfojtásra! Akkor viszont a *kommunista* bűnök – amelyek ugyancsak szinte mind *háborús* bűntettek – miért nem minősülnek *törvényesen is szankcionált* bűntetteknek? Ezen bűntények eredményei többek között **azoknak az ártatlan áldozatoknak a kiontott vére, akiket annak idején az Andrássy út 60-ban ezek vertek halálra, magyarok százezreinek-millióinak ezek által megnyomorított élete, az államosítás címe alatt az ezek által kifosztott és vagyonelkobzásra ítélt ártatlan magyar családok rettenetes sorsa, a teljes terror fenntartása. Azután az 1956-os Szabadságharcot vérbe tiprók és az utána uralkodók tettei, akik például a Katonapolitikai Osztályon ugyancsak ártatlanokat, közöttük papokat is a legbecstelenebb és legrettenetesebb módon megkínóztak! Ezek a mostani, baloldali-liberális hatalomra-törők, illetve ezeknek az utódai, akik az elődeik „gyümölcseinek” más formában való továbbvivői! Mindez saját nyilatkozataikból egyértelműen megállapítható, hiszen ők saját maguk vallották és vallják magukat „baloldali örökösöknek”.** Ehhez még hozzá jön az a pusztítás, amit ezek az *elmúlt 24 év alatt* végbevittek! Ezt sajnos sokan a *templomokat rendszeresen látogatók* közül sem veszik észre – *még mindig képesek hinni* mindezen sátáni (hiszen a sátán is szellemi lény, csak magasabb szellemi képességekkel rendelkező, és a kommunizmusnak is az a szellemi szerzője), ígérető hazugságoknak!

Hogyan mernek ezek – minden alap nélkül – nyilvános óriásplakátokon „maffiakormányának” nevezni keresztény értékek mellett elkötelezett jelenlegi állami vezetőket?

Mindszenty bíboros ezt a mai magatartást (amely az akkori állapotokban is ugyanúgy fennállt) találóan jellemezte Nyugaton elmondott egyik beszédjében: „Most a rendszer ígéreti, hogy ezen túl megváltozik. Hát már 25 esztendő állott a rendelkezésükre. **Volt idejük elég, hogy megváltozzék ez a helyzet, de a tapasztalat, és a statisztika azt mutatja, hogy egyre rosszabbra fordult a helyzet. Ki hiszi el most azt a 26. esztendőben, hogy ez az istentelen és embertelen rendszer akar és tud javulni? A magunk esztét kellene megtagadnunk, ha ilyen ígéretnek hitelt tudnánk adni.**”

/1974. december 29. Pázmáneum. P. SZŐKE JÁNOS: *Öt év száműzetés – Mindszenty József bíboros a bécsi Pázmáneumban.* Don Bosco Kiadó, Budapest 2010. 304./

Az egyháznak szinte kizárólag csak a szószék és az egyházi sajtó áll a rendelkezésére (amely széles rétegekhez sajnos nem jut el, nem úgy, mint a nagyrészt liberális kézben levő hírközlő eszközök legtöbbször meghamisított vagy „elhallgatott” hírei) ezen erkölcsi kérdések deklarálására és az ezt hallgatók, illetve olvasók helyes irányba történő befolyásolására.

A szomorú tapasztalat szerint keresztény körökben is (a „hívek” körében) még mindig nagy a tájékozatlanság, továbbá a hajlam az országra nézve sorsdöntő, rossz döntések meghozatalára. A kereszténység (az utóbbi idők kedvező változásai ellenére is) idehaza még mindig erőteljesen ki van szorítva a tömegkommunikációs eszközök területéről, valamint írott sajtója sem tudja ellensúlyozni azt a mérhetetlen károkozó tevékenységet, amely az országot *szánt szándékkal a további, teljes lezüllesztés felé* próbálja minden erejével taszítani. Egy országgyűlési választás a mai helyzetben különösen is **erkölcsi** kérdés (más országokban is az, de ott talán nem minden esetben válhat ennyire veszélyessé az adott ország léte, mint most Magyarországé). A ma megszólítható katolikus emberek egy része (a rossz tapasztalatok szerint) sajnos ingadozó, **e tekintetben hiszékeny, és mérhetetlenül naiv**. *Az ország összességében 12 évnyi ateista-posztkommunista uralom alá kerülése még a legoptimálisabb becslések szerint sem történhetett volna meg a katolikus/keresztény emberek ellenoldalra (azaz az említett, mindig is keresztény- és magyarellenes oldalra) leadott felelőtlen szavazatai nélkül, illetve akkor, ha minden katolikus/keresztény ember (aki persze szavazóképes és fizikailag el is tud jutni a szavazásra) elment volna a tisztességes oldalra szavazni.* A népszámláláskor felvett és később statisztikailag nyilvánosságra hozott adatokból – ahol a vallási hovatartozás is, bár nem kötelezően, de szerepelt – ez sajnos kikövetkeztethető.

A becsületre és józan-észre ebben a súlyos lelkiismereti kérdésben – ahogyan azt az elmúlt évtizedek keserű tapasztalatai igazolták – még mindig csak igen korlátozottan lehet számítani. Ezért ezen országgyűlési szavazás **létfontosságának keresztény szószékekről történő, országos szinten egy talán minden eddiginél konkrétan történő deklarálása és fent említett amorális helyzet elleni tiltakozás** ebben az esetben már *nem politikai-*, hanem egy elengedhetetlenül fontos **erkölcsi kérdés** lenne azokkal szemben is, akik végre-valahára tisztességes körülmények között szeretnének élni a saját hazájukban. Ez – keresztény szóhasználatnál élve – mind a >szolgálati-<, mind a >királyi papságnak< mind a múltban, mind a jelenben kikerülhetetlen morális kötelezettsége!

Ez a bátor kiállítás a múltban is így történt: gondoljunk például Mindszenty József hercegprímás igen bátor hangú, 1945. október 18-i választási körlevelére, vagy XI. Piusnak a Divini Redemptoris, kommunizmus elleni pápai körlevelére, vagy XII. Pius pápa Mindszenty József kommunisták általi letartóztatásakor írt tiltakozó nyilatkozataira, vagy ugyanezen pápának az 1956-os, magyarországi Szabadságharcot vérbefojták elleni tiltakozó nyilatkozatára, illetve a harcban az igazság oldalán résztvevőkről hősként való megemlékezésére!

De találunk példákat bátor kiállításra az utóbbi néhány évből is:

http://webcache.googleusercontent.com/search?q=cache:qofG3gAtdWgJ:api.ning.com/files/iTmxsXkAlf1w4NBpqhTQJ0Knj8Sy1jepp1q3wWDFx9Ic2jcaA0BgoHXD-0jZqE0B6xjLJi61m3A-UmgRS4kTpDKXayeO*jF7/Levlvts.doc+&cd=1&hl=hu&ct=clnk&gl=hu

<http://www.magyardurir.hu/node/38063>

<http://www.asztrik.hu/hirek/aki-megvall-engemet-az-emberek-elott-babel-balazs-ersek-irasa>

Morálisan teljességgel elfogadhatatlan az, hogy a szavazni nem akarókon vagy a rombolásra szavazókon múljék a többi, *élni* akaró ember sorsa! Erőteljes tiltakozással minden bizonnyal nagymértékben visszaszorítható lenne egy végzetesen elrontott kimenetelű választás – a bizonytalankodók pedig ez által is megerősítést kapnának. Miért kell eltűrnünk azt, hogy **ennek** a totalitárius rendszernek a leszármazottai, követői tovább uralkodhassanak felettünk? *Ez egy teljesen jogos, keresztény szempontból is kötelező egyéni és nemzeti önvédelem!* Az ellentábor ugyan rágalmazhat bennünket (mint ahogy ezt szüntelenül és büntetlenül teszi is), de ehhez *semmilyen erkölcsi alapja nincsen*, mert azt már régen önszántából és teljességgel elveszítette! És ha – szerintük – politizál (persze, nem az ő oldalukon) az Egyház, akkor *mi közük van hozzá?* *Az egyházakat szerintük talán nem illeti meg ez az **elemi emberi jog?***

Most, az utóbb eltelt 24 évet követően (amely időszak sajnos messze nem váltotta be az akkor szinte eufóriás hangulatban megfogalmazódott reményeket) **sorsdöntő** változáshoz érkeztünk: ha most veszít az *erkölcs* és a *jó*, akkor az egy önkezű sírásással fog felérni, amiből már aligha lesz kilábalás! ***Keresztény sajtóban és élőszóban való, minden eddigi szókimondó nyilatkozat formáját egyesítő, egyértelmű iránymutatással és a rossz elleni erőteljes tiltakozással egész biztosan hatni lehet azokra is, akiknek a szavazatán majd múlni fog, hogy Magyarországnak egyáltalán lesz-e még jövője.***

Ezek negatívan említettek újra szellemi elődeik – *Kun Béla, Szamuely Tibor, Korvin Ottó, Rákosi Mátyás, Kádár János, vagy a még élő Biszku Béla* –, valamint a kiemelt nyugdíjakat élvező ÁVH-s, pufajkás, gyilkos pribékek módszereivel (ha nem is pontosan olyan formában, de azokat indirekt módon alkalmazva) tennék tönkre az elmúlt 4 év igen nehezen elért vívmányait és a még megmaradt országot! Ezekről a korabeli háborús – tehát el nem évülő – bűntettekről többek között a közelmúltban megjelent dokumentumfilm is részletesen beszámolt **(I. Jelenczki István: *Az igazság soha nem késő I-III*).**

Ezért *elemi morális kívánalom* az, hogy egy gyalázatos, nemzetáruló, semmirekellő szavazati eredmény – azaz, hogy újfent bolsevik rendszer (bármilyen „irhába” is bújva) nyerje meg a választásokat, illetve irányítói szinten újra hatalomba kerüljön – *soha többé* ne fordulhasson elő! ***Csak egyetlen példa a közelmúltból: a 2006. október 23-i fővárosi brutalitásokért felelősök hogyan indulhatnak „jogállamban” újra parlamenti választásokon? Hogyan lehet egy ilyen gárdának a szellemi vezére újra másod-miniszterelnök jelölt? Persze, a többi jelöltjük se különb, mert különben nem „ezen az oldalon” indulnának! Az ilyen terrorcselekményre (mert hiszen ez is az volt!) parancsot adóknak miért van egyáltalán esélyük a Parlamentbe való bejutásra? Ez nem – az egyébként nagyon sokszor lejáratott – demokrácia, hanem egy igazágtalan anarchia! Ezek felelősségre vonása és jogos büntetése sajnos még mindig várat magára!*** (I. Civil Jogász Bizottság jelentése a 2006. szeptember-októberi emberi jogi sértésekről. Kairosz Kiadó, 2007.)

Felettébb groteszk lenne, ha éppen a 40 éves magyarországi kommunizmust közvetlenül megelőző, Magyarországot megszálló másik, ugyancsak idegenből idetelepült diktatórikus rendszer áldozatainak Emlékévében (de bármikor máskor is) éppen a *kommunista diktatúra* tömeggyilkosai és utódai – ha talán nem is abszolút többségben – de valamilyen szinten ismét hatalomra kerülnének!

A legutóbbi, 2010-es szavazási *végeredmény* kedvező ugyan, de sajnos ebben is *van egy látszat: alacsony volt a szavazáson való részvételi arány!* Igaz, hogy annak idején Mindszenty József bíboros választási körlevele bizonyos esetekben csak *utalt* egyházellenes szervezetekre, pártokra és személyekre, de akkor alapjában véve egy teljesen más generáció élt, olyan emberek, akik akkor szintén a saját testükön, csontjaikon keresztül tapasztalták meg a bolsevizmus talán még kegyetlenebb ország-pusztítását, de ők *ebből le is vonták a megfelelő következtetést és a szerint cselekedtek!* Nekik a körlevél *célzása is* bőven elegendő volt; feltételezhetően *a körlevél meghallgatása nélkül is* tudták volna, hogy kikre kell és kikre nem szabad szavazniuk!

Az egyháztörténelem különböző korszakaiban, bizonyos tekintetben más-más módon kellett megvédeni egy országot, az Egyház létalapját. *Bizonyára meg lehet majd találni azt a leghatásosabb és leghatásosabb formát, amelyik ezt a célt **most** megvalósítja.* Ehhez szeretne hozzásegíteni minden, valóban becsületes és jó szándékú embert ez a megfogalmazott gondolatmenet! Az már több esetben megállapítást nyert, hogy sorsfordulón van a világ, és benne az ország is. Ha most sikerül a fenti eszközökkel ezt a sorsfordítást *permanensen* a jó irányba elősegíteni, akkor abból erkölcsileg is győztesen kerülnek majd ki mindazok, akik ezt a változást és a további *ÉLETET* elősegítették!

Jelen gondolatmenetet a magyar nemzedékekhez szóló, 2001-ben a Parlament Emlékkönyvébe írt üzenetemből vett idézettel zárom: „*Tegyék félre a széthúzás szellemét. Az országgyűlési választások alkalmával menjenek el szavazni, és minden esetben keresztény és nemzeti szellemiségű pártra adják szavazatukat!*”

Ha pedig a magyarországi keresztényeket bármilyen szinten és fórumon vád éri a szókimondásért, akkor csakis Tertullianus szavai lehetnek irányadóak: „*Bizonyos vádlók vádjukra nekünk dicsőségünk!*”

KRAJSOVSZKY GÁBOR

2014. január 25. Szent Pál apostol megtérésének napján

Vonatkozó hivatkozások:

Divini Redemptoris

<http://szit.katolikus.hu/feltoltes/Divini%20Redemptoris.pdf>

Krajsovszky Gábor: Vixit et vivat Pannoniae sacrae – élt és éljen a szent Pannóniáért!

/Mindszenty-Pehm József zalaegerszegi sajtótevékenységének egy szakaszáról a kortárs nyilatkozatok, aktualitások tükrében. Rákosszentmihály 2012. október 20./

http://www.eucharisztikuskongresszus.hu/pdf/KG_Mindszenty_51.pdf

Krajsovszky Gábor: A kommunizmus áldozatainak emléknapjára

/Nemzeti Újság 2006 Böjtelő hava/

http://www.eucharisztikuskongresszus.hu/pdf/KG_Mindszenty_6.pdf

A kommunizmus áldozatainak emléknapjára²

Február huszonötödike hatodik esztendeje, 2001 óta a kommunista diktatúra áldozatainak emléknapja. **A múlt század ezen totalitárius rendszerének 100 millió áldozata egyedülálló a történelemben.¹ A több földrészre kiterjedő rendszer országok, nemzetek és nemzedékek életét nyomorította meg, és változatlanul rombolja azokon a helyeken, ahol bármilyen megjelenési formában tovább létezik.** A kommunizmus nyilvános bukásával egy időben a volt kommunista uralom alatt levő országokban legálisan is megjelenhettek a kommunizmus mérhetetlen bűneit feltáró dokumentumok. Mindezek mellett és ezek ellenére a kommunista rezsimek nem szűntek meg teljességgel, sok helyütt még mindig eredeti formájukban léteznek. Vannak azonban világrészek, ahol **ennek a rendszernek a képviselői „kosztümöt cserélve” újra irányító szerepbe kerültek.** Ez a sajnálatos külső és belső támogatottságnak köszönhető. A kommunizmus Kelet-Európában négy és fél évtizedes uralkodása alatt a népesség nagy részéből kiirtotta az önálló gondolkozást, az erkölcsi elvekhez való ragaszkodást. Ahol a családi nevelés ezt nem ellensúlyozta, ott **az előzetesen nyíltan kommunista elkötelezettségű „vezérkar” újra a maga oldalára tudta állítani ezeknek az erkölcsi-, és nemzettudat nélküli embereknek a nagy részét.** **A mai Magyarországon is ez a helyzet - hol és melyik, valóban minden tekintetben jogállami rendszerben valósulhat meg az, hogy egy nemzetet a saját (volt) fizikai és morális gyilkosai²vagy azok közvetlen leszármazottai, ideológiai örökösei, illetve mindezek kollaboránsai akár a legkisebb mértékben is irányíthassanak?!** Ez a kérdés nem merül fel azokban, akik az elmúlt 15 (azóta már 24 – KG, 2014) évben lezajlott országgyűlési választások alkalmával immár másodszer (azóta sajnos már *harmadszor* – KG, 2014) adtak

² Nemzeti Újság 2006 Böjtelő hava

segédkezet kommunista utódpárt ismételt uralomra jutásához? **Miért lehetséges az, hogy háborús bűntettekkel terhelt politikai rendszert magukénak valló, annak kiépítésében és fenntartásában aktívan részt vevő, azt korábban nyíltan is támogató egyének mindenben teljes szabadságot élvezhetnek? Miért lehetséges az, hogy belföldi és európai parlamenti választásokon ilyen múlttal rendelkezők egyáltalán indulhatnak, és mandátumot szerezhetnek? És miért megengedett az, hogy korábbi rablásaikat, rombolásaikat most, átfestett jelszavakkal, a legminimálisabb erkölcsi gátlás nélkül, lényegileg azonos módon, bár sok tekintetben még alattomosabban folytathatják?** (Ezektől a tapasztalatok alapján mást várni mérhetetlen naivitásra vallana.)

„Ha Isten ránk tekint, (...) csak a sietve visszaállítandó független és magyar bíróság lehet illetékes a számonkérésben” – írta végrendeletében Mindszenty bíboros, a 20. század hitvalló magyar főpapja.³ Az igazságot szolgáló és elégtételt adó számonkérés mind a mai napig nem történt meg!

Mindez külső támogatottságuknak is köszönhető. Mindszenty bíboros számtalan megnyilatkozásában hívja fel a figyelmet a kommunizmusnak a még megmaradt szabad társadalmakat is fenyegető veszélyére. De ugyanúgy nem hagyja szó nélkül ezen szabad társadalmak, politikai rendszerek mulasztásait sem, melyek a kommunizmus térnyerését nagymértékben előmozdították. Emlékirataiban a bíboros így ír az 1956-os magyar szabadságharc elvesztésének külső okairól: „A Nyugat roppant vak is volt. A bolsevista betyárok – népek kiirtói – nemsokára királyi udvarokban kezdtek szalonképesek lenni. 1955-56 nagy ténye az, hogy amilyen mérvben megutálták a Vasfüggöny népei az orosz kommunista világot, oly fokban növekedett az elgyengült, lelkét lassan elvesztő Nyugat államaiban a Szovjet befolyása. Így a magyar szabadságharc két vesztese: az erkölcsileg lezüllött világkommunizmus és a tétlen, erejét veszített Nyugat lett, az Egyesült Nemzetek Szövetségével az élen. Tengernyi magyar vér is folyt azért, hogy a Nyugat vakhályoga leváljon. De minden áldozat hiába volt.”⁴

Pongrácz Gergely, az 1956-os magyar szabadságharcban a budapesti Corvin-köz szabadságharcosainak parancsnoka, a következő két táviratot idézi könyvében, amelyek a Nyugat részéről közvetlenül járultak hozzá a szabadságharc vérbefojtásához: „Azonban, hogy a szovjet gőzhenger meginduljon, arról gondoskodott az *amerikai külügyminisztérium*, amikor a Moszkvában levő követének elküldte azt a táviratot, melyet mélyen elhallgatnak úgy Keleten, mint Nyugaton. Ezzel a távirattal biztosították a Szovjet kormányt arról, hogy: **»Az Egyesült Államok kormánya nem tekinti Magyarországot, vagy a szovjet blokk bármely tagját potenciális katonai szövetségesnek.«**”⁵

A második távirat szövege így hangzik: **“Az Egyesült Államok kormánya nem tekinti jó szemmel azokat a kormányokat, amelyek barátságtalan viszonyban vannak a Szovjetunióval.”**⁶

A következőkben Mindszenty József további két megnyilatkozásából olvashatunk részleteket, amelyek éles fénybe helyezik ennek az isten- és emberellenes rendszernek valódi mivoltát.

Elsőként a Szovjetunióban a kommunizmus uralomra jutásakor végbemenő, minden képzeletet felülmúló terrorba nyerhetünk betekintést Az édesanya című könyvből.

„Ha a szülők nem bolsevik szellemben nevelnek, az állam elválasztja őket, és a gyermek pedig menhelyre kerül. Az új magán- és büntetőjogi kódex kifejezetten a családi élet lerontására törekszik Az itt megtámadott vallás, tekintély, szülői szeretet megölése a családi élet halála.”⁷

„Moszkvában a Vörös-téren leleplezték – mint a világsajtó hozta – a 14 éves Pavlik Moroszonak, a »Szovjetunió hősnének« a szobrát. Agyonlövötte édesanyját, akit feljelentett, mivel a szovjet rendelete ellenében titokban eladott egy zsák gabonát, hogy neki, a fiának enni adhasson. Ezt tették meg »hősnének«. Ez a húszéves világnézeti és erkölcsi átalakítás eredménye.”⁸

„De Sztálinnak az esete festi a legkifejezőbbben az állapotokat. Sztálin 78 éves anyja, bár 20 éve ilyesmit nem tett, húsvétkor Tiflisben bement a templomba. Nagy volt a rémület; az ájtatoskodók kémnek tartották, ezért elhagyták a templomot, és nem akartak imádkozni. A látogatás komoly volt, ezer rubelt is csúsztatott a perselybe. A GPU jelentette a botrányt a diktátornak, aki távolabbi vidékre vitette anyját, hogy templomlátogatása ne okozzon megütközést. Oroszországban kiirtották az ellenzékét, (...) behozták a rabszolgaságot. Emberi vágóhidak, tömegmészárlások felett, vér- és könnyfolyamok, rémület és átokóceán hömpölygő hullámain egy fej, a diktátoré. Remeg ő, remegnek tőle, és ő állandósítja a vérfolyamot (...) Egy nép hangtalan átka övezi. Eltette láb alól legközelebbi munkatársait is. Az anya eleinte nem látta a bűnöket, csak szerette a gyűlölet fiát, az ő fiát és dacolt a mások, milliók dühével. Az édesanya sokáig kirtart gyermeke mellett szerelmével. De most már elpattant az anyai szeretet sokat bíró húrja is. Imádkozott, a fiú ellen az Úrhoz fellebbezett. Fiú és erény közt az erényt választotta. Útjával megtagadta a fiát, akinek ellenforradalmára lett. Vörös, pokolian-vörösen izzó fiának fehér édesanyja. A lelke is mily fehér ebben a húsvéti imában, ha szörnyeteget szült is. A diktátor rettenetesen felsült ország, világ előtt az elveivel; emiatt beletiport az anyjába. Száműztek egy öreg édesanyját. Oroszország jelképe ez. Sztálin (...) belerúgott a megölt eszménybe. Ez volt Sztálin és anyja világraszóló párviadala.”⁹

A következő idézet Mindszenty bíboros 1973-as kanadai körútján elhangzott beszédjéből való, amelyben a kommunizmus lényegét foglalja össze tömören. „Ragadozó farkasok járnak körül a világon, vagy annak egyik részén. Sajnos, az Úr Jézus példabeszéde szerint farkasok járogatnak a bárányirhában. Vagy elveszik az irhát a báránytól, vagy a bárány is odakölsönzi a farkasoknak a saját bőrét, hogy megtéveszthessék a világot. Két világ csap össze immár fél-, még inkább negyed százada. Ismeritek mindkettőt hallomásból, sajtóból. Nehogy azt gondoljátok, hogy itt is középpött az igazság. **Az egyik oldal teljes hazugság!** Én hirdetem azt, amit tapasztaltam, és amire a püspökszentelésben kötelezett az Egyház: »Ne mondd a sötétet fénynek, a valótlan igazságnak«.

Az I. világháború után a nagyhatalmak elvették Szent István földjének 68%-át, meghagyták 32%-át, 1/3-nál is kevesebbet, a vádlott meghallgatása nélkül. A II. világháborúba a Sztálin-

szövetséges Hitler hajszolta bele az országot. A szintén Sztálin-szövetséges hatalmak odaajándékozták a 32%-os csonkot is a nemzetiség-irtó Sztálinnak, akinél mi is nemzetiség lettünk. Sztálin istentelen, feleséggyilkos. Mi keresztények vagyunk. Hogyan jöttek az oroszok? Volt 3 püspökhalál, 53 katolikus paphalál. A részeg és szifiliszos kirgiz »felszabadítók« megerőszakoltak fegyveresen 1 millió körüli nőt. Sztálin idetelepítettjei hadat üzentek Istennek, Egyháznak, a magyar történelemnek. Alakoskodva vallásszabadságot és emberi jogokat iktattak törvénybe. A választáson az orosz hadsereg támogatásával, választási visszaéléseik ellenére is nálunk kapták a legkisebb szavazatot, az új európai gyarmaton. A nemzetgyűlés, az abszolút többségi párt vezérei gyengék voltak. Az ország népe viszont nyelvre, vallásra való tekintet nélkül szembeszállt a rendszerrel. *Orosz és rendőri terrorral* elrabolták a katolikus hitvallásos iskolát, megszüntették az iskolai heti 2 órás hitoktatást, a közös vasárnapi templomba járást.

A kommunizmus nemcsak politikai párt, hanem legelsősorban világnézet; vallás ellen, Isten ellen, emberi lélek ellen, apostoli hitvallás ellen, Tízparancs és erkölcs ellen. Gyilkol, rabol, zsúfolja a börtönöket, a szibériai munkatáborokat. Lezüllesztzi az egyént, tönkreteszi a családot, csordává teszi a tömeget. Amely pillanatban valaki kommunista, abban a pillanatban megszűnt keresztény lenni. A keresztény Krisztushívő, a kommunista megtagadja az érte meghalt és föltámadt Jézus Krisztust, nem 30 ezüstart, csak egy csalásért. Hite az istentelenség, erkölcs az erkölcstelenség. Ismerem a világtörténelmet. A történelem legkegyetlenebb rendszere ez. Ezt megírtam már 1942-ben, a könyvet elkobozták, elégették, a szerzője sorsát ismeritek. Kétszer voltam kommunista börtönben, de ha kell, megyek harmadszor is.

Kedves Híveim, az igazság jegyében üljük a Szent István 1000 évét. Legyetek hűek Szent István hitéhez és magyarságához magatokban és gyermekeitekben.”¹⁰

Befejezőként álljon itt Mindszenty bíborosnak a kommunista rendszerhez, illetőleg kommunista személyekhez való viszonyáról a torontói sajtókonferencián elhangzott nyilatkozata. A sajtókonferencián többek között az alábbi kérdést intézték hozzá: „Eminenciád úgy 1956-ban kiszabadulás után, mint most, Magyarországról való kijövedele után kijelentette, hogy megbocsát minden ellenségének. Ez vonatkozik a kommunistákra is?” Mindszenty válasza a következő volt: „Igen, minden ellenségemnek megbocsátok, de ez nem jelenti, hogy **életem utolsó percéig ne harcoljak a kommunista rendszer ellen**, a nemzetemet és a kereszténységet elnyomó zsarnokság ellen. Az ellenségeimnek személy szerint megbocsátok, - de a kommunista *rendszernek* soha!”¹¹

KRAJSOVSKY GÁBOR

A 2002-ES ORSZÁGGYŰLÉSI VÁLASZTÁSOK ELÉ /2002/

Értesülések szerint a napokban kezdték meg a tárgyalásokat az országgyűlési választások időpontjának kijelöléséről. Az időpontok mára már megvannak. A választásokon kommunista, egyéb baloldali és liberális pártok is indulnak. **A kommunista és azzal kollaboráló pártok egy nemzetgyilkos rezsim igazságszolgáltatás nélkül itt maradt elemei.** Akik a múlt rendszer haszonélvezői voltak, azok ma ugyanúgy, gátlástalanul végzik a szabadrablásaikat, akárcsak az akkori érában. Ezt ma egy tollvonással meg lehetne állítani! Ehhez viszont megfelelő, tiszta gondolkodású szavazótáborra volna szükség. Ugyanis, az akkori rendszer még élő emberei mind elmennek majd szavazni, a saját irányvonalukra. Ha minden, magát kereszténynek valló, szavazóképes ember *elmenne* szavazni és *tisztességesen* (tehát nem a baloldalra) szavazna, akkor sokkal kevésbé kellene tartani a jövőtől. *Mostanában egyre hevesebben és gátlástalanabban erősödik fel az a mérhetetlenül hazug és ígérető hang, amelyik már 40 év alatt megmutatta, hogy mire képes. "Hazudtak éjjel, hazudtak nappal, hazudtak minden hullámhosszon" – és ma ugyanezt teszik, mert sajnos tehetik!* **Egy jogilag valóban minden tekintetben tiszta államrendben volt nemzetgyilkosoknak, verőlegényeknek, pufajkásoknak, azok leszármazottainak, vagy akár peremtámogatóknak semmi keresnivalójuk nincs még a legkisebb mértékű irányításban sem! A gonoszságnak soha nem lehet jogos a térnyerése, semmiféle eltorzított demokrácia-fogalom fedőneve alatt sem.** Aki ma – ráadásul ennyire harsány hanggal – felvállalja azt, hogy kommunista, az az előzményeket is felvállalja. De miért is tenne másképp? A magyar mondás itt is áll: kutyából nem lesz szalonna. Éppen ezért szükséges a figyelmet erőteljesen ráirányítani arra, hogy **ne legyenek hiszékenyek és felelőtlenek a mai keresztények: a választások alkalmával menjenek el szavazni a keresztény és nemzeti alapokon álló pártokra.** Ezek pedig *nem* a baloldali, kommunista, vagy liberális pártok! **Éppen ezért, a szavazás nem kényelmi, hanem súlyos lelkiismereti kérdés!** A fölényes, ellenoldaltól történő megnyilatkozások tartalma semmibe veszi a jelenlegi Kormány eredményeit; mintha azok nem is léteznének.

Ezeknek az elemeknek semmiféle morális alapjuk nincsen a legkisebb mértékű kritikához, vagy irányításhoz sem. Sajnos, hogy a jogi alapjuk megmaradt, a számonkérések és büntetések gyakorlatilag teljes mértékű elmaradásával együtt.

1994-ben a szavazók "jól" eldöntötték a kérdést: az eredmény egy nagy lebőgés volt mind magyarság, mind kereszténység terén! A "keresztények" közönye és távolmaradása meghozta az eredményt! *Konkrét* tájékoztatásra van szükség (az 1998-as választás is hozhatott volna sokkal egyértelműbb eredményt), mert rengeteg a magát ugyan kereszténynek valló, de igen közönyös és naiv ember. Most már korántsem az a helyzet, mint a II. világháború utáni magyarországi választásoknál, amikor minden, magát magyarnak valló ember pontosan tudta a kötelességét.

Miért kellett akkora problémát és sajtóvisszhangot csinálni *az ellenzék (baloldal) részéről* abból, hogyha egy püspök (Gyulai Endre püspök úr kijelentése) megnevez egy egyházellenes irányzatot (még csak pártot sem említett)? **És ha megnevezné a pártokat? Miért ne**

tehetné? Talán nem volna joga hozzá? Egyenesen kötelező lenne! (E kérdést illetően gondoljunk csak XI. Pius, vagy XII. Pius pápák, valamint Ottaviani bíboros bátor kiállítására – sajnos, a veszély, amely ellen ők is felléptek, ma sem kisebb, csak más formában jelentkezik.) **A töménytelen rágalmazás és ócsárlás kapcsán (beleértve az elmúlt évtizedeket is) ők is (azaz a „baloldal”) mindig néven nevezték (és nevezik) a kereszténységet, az igaz magyarságot!**

Ezért is volt nagyon hasznos a 4 évvel ezelőtti (1998-ban), a Keresztény Életben megjelent *pártlista*, kapcsolva azzal, hogy *melyikre lehet, és melyikre nem lehet* szavazni keresztény embernek. **Egy ilyen jól időzített, kellő egyértelműséggel és határozottsággal a katolikus sajtó bármely fórumán megjelenő cikk egészen biztos, hogy sokat segítene a mostani választások kimenetelében is.** Ha pedig azzal vádolnának minket, hogy részünk volt a választások eredményének befolyásolásában, arra igazán *csak büszkék lehetnénk* (mint ahogyan 1998-ban a bukott, pufajkás miniszterelnök mondta, hogy őszerinte a papoknak nagy szerepe volt a megbuktatásában). Mi miért nem védhetjük értékeinket, az egyetemes értékeket, amelyeket le akarnak rombolni? *Kötelességünk védeni!*

Ha most irányt veszítene az ország, akkor ennek beláthatatlan és helyrehozhatatlan kárát látnánk. **Egy, a 4 évvel ezelőttihez hasonló, tiszta és világos eligazítás a katolikus írott médiákban országos szinten is sokakat megmozgathatna.**

KRAJSOVSZKY GÁBOR

HIVATKOZÁSOK

¹ A kommunizmus fekete könyve. Nagyvilág Kiadó

² Mészáros Tibor: A száműzött bíboros szolgálatában. Mindszenty József titkárának napi jegyzetei (1972-1975). Lámpás Kiadó, Abaliget, 2000. 161.

³ Füzér Julián: Szentnek kiáltjuk! Katolikus Magyarok Vasárnapja, Youngstown, Ohio, USA, 1987. 77.

⁴ Mindszenty József: Emlékirataim. Szent István Társulat, Budapest, 1989. 448.

⁵ Charles Bohlen, az Egyesült Államok moszkvai nagykövetének emlékiratai (Witness to History) 413. In: Pongrácz Gergely: Corvin köz – 1956. 20.

⁶ Brian McCauley, Hungary and Suez 1956. Journal of Contemporary History, 1981, **16**, 777-800. In: Pongrácz Gergely: Corvin köz - 1956. 21.

⁷ Mindszenty-Pehm József: Az édesanya II. Zalaegerszeg, 1942. 19.

⁸ Reichpost 9. Nov. 1929; 10. Apr. 1930. In: Mindszenty-Pehm József: Az édesanya II. Zalaegerszeg, 1942. 21.

⁹ Mindszenty-Pehm József: Az édesanya II. Zalaegerszeg, 1942.22-23.

¹⁰ Kommunizmus és kereszténység. Mindszenty József: Hirdettem az Igét. 226-227.

¹¹ Mindszenty József: "Életem utolsó percéig harcolok". Sajtókonferencia Torontó, 1974. szeptember 21. Magyar Élet, 1973. október 6. In: Mindszenty József: Szentbeszéd III. Vasárnapi Levél, Wien, 1973. (11/12), 50-53.